

จดหมายถึง บ.ก.

ศิริจิตร เวชโทศกลาง

มหาวิทยาลัยรามคำแหง ต. กว๊านหมาก
อ. บางกะปิ กรุงเทพมหานคร

จากเรื่อง “ความต้องการอันแท้จริงของอาชีพของชาวภาคใต้” ซึ่งเขียนโดยคุณวิทยา เณกุล ในหัวข้อของ “บทบาทของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์” เพียงแต่อ่านยังรู้สึกประทับใจ ในแนวปรัชญาของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่มีจุดมุ่งหมายจะรับใช้ประชาชนในท้องถิ่น โดยเฉพาะประชาชนที่เป็นชนชั้น Unprivileged Class คิฉันขอชมเชยในความคิดของท่านอธิการบดีที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เป็นอย่างมาก คิฉันมิได้พูดเพื่อจะยกยอหรือโฆษณามหาวิทยาลัยของท่าน แต่คิฉันมีความภูมิใจต่อความคิดของท่านมาก สักวันหนึ่งในอนาคตข้างหน้า ผลงานของท่านอธิการบดีจะต้องประจักษ์แก่สาธารณชน ถึงแม้ว่ามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จะได้รับงบประมาณประจำปี 2517 จากรัฐบาลน้อยเป็นอันดับ 2 คือจำนวน 56,944,900 บาทก็ตามที (จากสถาบันอุดมศึกษา 10 แห่ง ซึ่งสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ได้รับน้อยที่สุด คือ 16,178,000 บาท) คิฉันหวังเป็นอย่างยิ่งที่จะได้เห็นความเป็นอยู่ของพี่น้องชาวไทยในภาคใต้เจริญรุ่งเรืองมากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ ปัญหาต่างๆ ที่ประชาชนกำลังประสบอยู่ จะต้องกลืนหายไปในทางที่ดี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ เป็นสถาบันการศึกษาที่สำคัญที่

สุดในภาคใต้ และคิดว่ารัฐบาลจะต้องเห็นถึงความสำคัญของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ไม่น้อยไปกว่าสถาบันอื่นๆ ที่จะให้การสนับสนุนช่วยเหลือ ในการดำเนินการของโครงการต่างๆ

คิฉันไม่เคยไปเห็นมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มาก่อนเลย แต่ก็ไม่ทราบว่าทำไมตัวเองถึงรักสถาบันแห่งนี้มากกว่าสถาบันอื่นๆ ทั้งที่อยู่ในกรุงเทพฯ เองและจังหวัดอื่น โดยเฉพาะผู้ที่ เป็นบัณฑิตของคณะศึกษาศาสตร์ หลายคนด้วยกันที่ได้ยึดมั่นในอุดมคติ อุดมการณ์ของตนเองอย่างมั่นคง โดยไม่คำนึงถึงความสุขส่วนตัว ความทุกข์ยากลำบากนานาประการในการออกไปประกอบอาชีพเป็นครูตามชนบทในถิ่นทุรกันดาร และการทำงานเกี่ยวกับศูนย์พัฒนาชนบทหรือชาวเขาในบางจังหวัดของไทย เช่น ทางภาคเหนือ ซึ่งต้องใช้ชีวิตอยู่กับสภาพป่าเขา เป็นแรมเดือน แรมปี ที่จะต้องใช้ความอดทนอย่างมาก เป็นบัณฑิตที่นำภาคภูมิใจ สำหรับผู้เป็นอาจารย์ทุกท่านมิใช่หรือคะ

คิฉันมีข้อสงสัยบางประการเกี่ยวกับคำว่า “นิสิต” กับ “นักศึกษา” ซึ่งก็บังเอิญมาพบคำทั้งสองนี้ใช้ต่างกันในหนังสือวารสาร “รัฐมิแล” จึงขอถือโอกาสถามจากท่านอาจารย์เสียเลย เพื่อมิให้เป็นที่ยุ้ยยากหรือลำบากในการตอบของอาจารย์ คิฉันอยากจะให้ท่านตอบลงในวารสารฉบับเดือนต่อไป ซึ่งอาจจะเป็นประโยชน์ต่อเพื่อน

นักศึกษาบางคนที่ยังไม่ทราบ หรือยังเข้าใจไม่ถ่องแท้ จะ
 ได้มีโอกาสได้รู้ทั่วถึงกันนะคะ คือคำว่า "นิสิต" กับ
 "นักศึกษา" ใช้ต่างกันอย่างไร มีที่มั่งและความหมาย
 อย่างไรละ จากวารสารฉบับที่ 3 ปีที่ 3 เดือน ก.ค.-ส.ค.
 หน้า 4 ในหัวข้องานสอน - สอนนิสิต 400 คน สอนนัก
 ศึกษา 800 คน หรือหน้า 7 จากตารางปี 2516-2517
 (1) นิสิต 257, (2) นักศึกษา 503 ทำไมที่มหาวิทยาลัย
 สงขลาฯ ถึงใช้ทั้ง 2 คำละคะ ในเมื่อสถาบันบางแห่งจะ
 ใช้อย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น จุฬาฯ จะใช้นิสิตจุฬาฯ, นิสิต
 เกษตร แต่ธรรมศาสตร์จะใช้เรียกนักศึกษาธรรมศาสตร์,
 นักศึกษารามคำแหงหรือตามวิทยาลัยฝึกหัดครูต่างๆ จะใช้
 คำว่านักศึกษา แต่ทำไมที่มหาวิทยาลัยสงขลาฯ ถึงใช้ 2
 คำพร้อมๆ กันคะ ในเมื่อนิสิตศึกษาที่สอนเข้าไปศึกษาใน
 สถาบันแห่งนี้ ก็สอบรวมกันหมดโดยสำนักงานสภาการ
 ศึกษาแห่งชาติเป็นศูนย์ประสานงาน ขอความกรุณาท่าน
 อาจารย์ช่วยย่นคะ โปรดให้ความกระจ่างด้วยคะ

สุดท้ายนี้ขอให้คณะผู้จัดทำทุกท่านประสบความสำเร็จ
 หวังในการจัดทำวารสาร "รัฐมิเล" ตลอดไปให้นานที่สุด
 หวังว่าค่าความนิยมของสมาชิก ตลอดจนผู้อ่านทุกคนจะมี
 เพิ่มมากขึ้นตลอดไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด.

ขอขอบคุณสำหรับคำชมเชย อนึ่งคำว่า นิสิตและนักศึกษา
 นั้น ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ไม่
 ว่าจะเป็นผู้เรียนเวลาปกติหรือเวลาพิเศษ ให้เรียก "นิสิตศึกษา"
 ทั้งนี้ จากบทความดังกล่าวนี้ว่าไม่ถูกต้องขออภัยด้วย.

(ต่อจากหน้า 3)

นักเรียน-ครู ในสายธารของความเปลี่ยนแปลง

ตั้งนั้นหน้าที่ของพ่อแม่ของครูจึงต้องคิดว่า ทำอย่าง
 ไรจึงทำให้เด็กบุชาน

มีบ้างไหมที่เราจะโค้งให้กับคนที่ไล่เราออกจากงาน
 มีบ้างไหมที่เราจะไหว้คนที่คิดว่า นินทาเราทุกวัน

ธรรมชาติของคนทั่วไปนั้น ต้องการอย่างน้อย
 (1) ความรักจากผู้อื่น (2) ความยอมรับนับถือและ
 ยกย่องจากผู้อื่น และ (3) ต้องการความสำเร็จ

เมื่อเป็นเช่นนั้น ครูควรจะต้อง

(1) ให้ความรัก ความเมตตา ความอบอุ่นแก่เด็ก

(2) ยกย่องเขา เมื่อเขาทำเลขถูก ทบค่าตามถูก ก็
 ชมเชยเขา และถ้าเขาทำผิดก็ชอบให้ความเมตตาแทนค่า
 ค่า ให้เขาทำใหม่ อธิบายให้เขาเข้าใจ

(3) ต้องให้เขาพบความสำเร็จ เด็กเก่งเราก็ให้โจทย์
 ยาก เด็กอ่อนก็ให้โจทย์ที่พอเหมาะสมควรกับปัญญาของเขา
 เพื่อให้เขาทำถูก

เมื่อทำถูกเขาก็พบความสำเร็จ

หน้าที่ของครูก็คือ "ชมเชย" เขา

การชมเชยนี้คือเป็น "Reinforcement" หรือ
 "ตัวเสริมแรง" ตามหลักจิตวิทยา

ถ้าทำเช่นนั้นแล้วจะเกิดอะไรขึ้น

เด็กจะรักครู

เด็กจะบูชาครู

พบครูตรงไหนก็ยกมือไหว้อย่างสุกสุชา

ถ้าครูทำไปเช่นนั้นทุกคน เด็กก็จะบูชาครูทุกคน พบ

ตรงไหนก็เคารพ

โรงเรียนไม่ต้องใช้ระเบียบมาข่มขู่เป็นอาวุธ หรือใช้
 คำ "เนรคุณ" "เด็กนอกคอก" มาเป็นอาวุธอีกต่อไป

เราอยู่ในสายธารของความเปลี่ยนแปลง

เราจึงต้องคอยติดตามความเปลี่ยนแปลง อย่าง
 ใกล้ชิด

เราต้องระมัดระวังยิ่งขึ้นในเรื่องการนำหลักจิตวิทยา
 มาใช้

และเมื่อเป็นเช่นนี้ครูก็เหนื่อย

แต่ผลในขั้นปลาย แน่เอนที่เดียว "ยอดครู" □